

Людмила Онищук
Liudmila Onyshchuk

ПРОЕКТУВАННЯ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ГІМНАЗІЇ

DESIGN OF THE EDUCATIONAL ENVIRONMENT OF THE GYMNASIUM

У статті здійснено аналіз тезаурусу і літературних джерел із досліджуваної проблеми, опрацьовано пріоритетні ідеї педагогічного проектування з метою визначення ефективних засобів і регулятивних настанов щодо проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти; зібрано, систематизовано і науково інтерпретовано об'єктивну інформацію про реальний стан об'єкта проектування, яка свідчить про суспільну потребу у його видозміні.

Ключові слова: проектування, освітнє середовище, гімназія.

Дослідження важливої інтердисциплінарної проблеми педагогічної науки і практики – проблеми проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти – зумовило необхідність аналізу тезаурусу з досліджуваної проблеми, опрацювання ідей видатних учених минулого і наших сучасників щодо педагогічного проектування, які в процесі упровадження нововведень у практику діяльності закладів освіти набули актуальності.

Аналіз літературних джерел показав, що результати досліджень проблеми педагогічного проектування широко представлено в науковому доробку як вітчизняних учених – Т. Батієвської, О. Коберника, І. Єрмакова, І. Козлова, І. Ковальчука, Н. Коршунової, А. Лігоцького, А. Макаренка Т. Подобєдової, Л. Онищук, О. Онопрієнко, Н. Плахотнюк, В. Стрельникова, А. Цимбалару та ін., так і зарубіжних – В. Безрукової, В. Гінеціанського, Дж. Джонса, Я. Дітріха, В. Докучаєвої, О. Заїр-Бека, У. Кілпатрика, В. Краєвського, І. Лернера, В. Монахова, К. Моріса, Г. Щедровицького, В. Ясвіна та ін.

Метою статті є аналіз наукового тезаурусу і літературних джерел із дослідженої проблеми, опрацювання ідей педагогічного проектування, які зможуть бути використані учасниками освітнього процесу як ефективні засоби і регулятивні настанови на всіх етапах проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти.

За результатами аналізу наукового тезаурусу, літературних джерел із дослідженої проблеми та опрацювання ідей педагогічного проектування було встановлено, що поняття “педагогічне проектування” в науковий обіг введено відомим ученим-педагогом радянської доби А. Макаренком, який переконливо стверджував, що завдяки педагогічному проектуванню можна передбачити виховні цілі в організації об'єктивного процесу виховання дітей [7, с. 68].

У 70-80 рр. ХХ століття в педагогіці стала активно використовуватися інженерна технологія проектування. Праці Г. Щедровицького, В. Краєвського, І. Лернера склали основу для становлення і розвитку теорії і методології педагогічного проектування як своєрідної форми “...здійснення і фіксації соціального цілепокладання, в якій інженерну технологію проектування було вбудовано в систему педагогічного проектування” [10, с. 4-5].

У 90-х роках ХХ століття вивчення проблем педагогічного проектування було пов'язане з активним упровадженням педагогічною спільнотою проектного методу в освітній процес, комплексним розробленням різноманітних педагогічних проектів із використанням різних галузей знань – філософії освіти, психології, історії, валеології, синергетики тощо [6, с. 105].

Опрацювання наукового тезаурусу з проблеми проектування освітнього середовища гімназії дало змогу з'ясувати, що згідно з правилами наукового дискурсу поняття “проектування” в педагогічній науці і практиці є достатньо формалізованим. Його сутність, ознаки,

властивості і процесуальні особливості витлумачено вченими-дослідниками як у вузькому, так і в широкому значеннях. З метою якомога різнобічного їх розкриття приводимо як приклади широко відомі в науковій і науково-методичній літературі визначення.

Поняття “педагогічне проектування” розглядається вченими і практиками як “... інтегративна діяльність, що встановлює в інноваційному процесі єдність теоретико-методологічних і практико-технологічних складників та утворює сутність інновації – отримання реальних, стійких результатів, які характеризуються новизною та ефективністю” [9, с. 240]; “... колективна педагогічна діяльність, яка спрямована на випереджувальне відображення педагогічної дійсності, що тісно пов'язано з педагогічним цілепокладанням, прогнозуванням, розробленням педагогічних теорій, концепцій, програм; ... процес проектування великих педагогічних систем, за якого необхідно відповісти на концептуальне питання (що треба зробити, змінити?), технологічне (як робити?) і кадрове (хто це зробить?)” [6, с. 106]; “... вид інтелектуально-творчої (науково-дослідницької) діяльності суб'єкта, спрямованого на вивчення резервів освітнього (педагогічного) середовища й подальшого його перетворення, продуктом чого є інноваційна педагогічна система...”, “... спосіб інноваційної діяльності в освітньому просторі” [3, с. 43]; “... діяльність, яка спрямована на створення проекту як інноваційної моделі навчально-виховної системи, що складається з таких послідовних етапів, як прогнозування, моделювання, конструювання та реалізація педагогічного проекту” [15, с. 81-87]; “... певний вид творчої діяльності, який у своєму розвитку пов'язується з дослідженням, прогнозуванням, моделюванням, програмуванням, соціальним управлінням; творче продукування і реалізація педагогічних ідей, метою яких є перетворення й удосконалення освітньої системи; інноваційна педагогічна діяльність окремого педагога або колективу, що відтворюється в їхніх педагогічних поглядах на навчально-виховний процес; феномен, що виник у процесі взаємодії нових тенденцій у педагогічній теорії та інноваційній педагогічній практиці” [5, 4, 16]; “... діяльність, що передбачає розроблення й реалізацію освітніх проектів, під якими розуміють оформлені комплекси інноваційних ідей в освіті, у соціально-педагогічному поступі, в освітніх системах і соціальних інститутах, у педагогічних технологіях” [1, с. 21].

Найявні в науково-довідковій літературі поняття “середовище”, “соціальне середовище”, “розвивальне середовище”, “навколишнє середовище”, “освітнє середовище” як структурні компоненти педагогічного проектування культурно-освітнього простору витлумачено відомими педагогами й психологами радянської доби і нашими сучасниками і потребують ретельного аналізу у форматі дослідження.

Цілком закономірно, що процес переходу до постіндустріального суспільства, збільшення запиту суспільства на суб'єктні якості людини XXI століття, потребують глибокого осмислення цих понять кожним учасником освітнього процесу для визначення й обґрунтування стратегії видозміни освітнього середовища гімназії. Розкриємо сутність кожного з них.

У тлумачному словнику С. Ожегова поняття “середовище” розглядається як соціально-побутові умови, обстановка, а також сукупність людей, які пов'язані спільністю цих умов [12, с. 525]. Поняття “соціальне середовище” у філософському словнику розглядається як суспільні, матеріальні і духовні умови існування, формування і діяльності людини. У широкому розумінні (макросередовище) охоплює суспільно-економічну систему в цілому – виробничі сили, сукупність суспільних відносин, інституцій, громадянську свідомість, культуру певного суспільства; у вузькому розумінні (мікросередовище), будучи елементом соціального середовища, включає безпосереднє соціальне оточення – сім'ю, трудовий, навчальний та інші колективи і групи; впливає на формування і розвиток особистості. Під впливом творчої активності суб'єктів діяльності соціальне середовище змінюється, перетворюється, і в процесі цих перетворень змінюються і люди [17, 94-95].

Поняття “розвивальне середовище” розглядається як освітній простір, що забезпечує максимальне розкриття потенціалу особистості й оптимальні умови для її розвитку (В. Ясвін): сприяє самоактуалізації особистості, особистому зростанню і формуванню

власного “Я” (В. Калінін); складник педагогічного проектування культурно-освітнього простору (Я. Райковський); культурно-освітній простір з орієнтацією на соціально-етичні цінності і такі характеристики, як цілісність, автономність і відкритість (В. Давидов, Ф. Каган, Г. Белугіна); мікросвіт, мікромодель культури людини; засіб актуалізації внутрішнього світу суб'єкта учіння (А. Лобок); емоційний мікроклімат, особистісне благополуччя суб'єкта учіння, особливості мікрокультури освітньої установи, за наявності яких відбувається становлення його особистості (Ю. Кулюткін, С. Тарасов). Поняття “розвивальне середовище” розглядається як упорядкований освітній простір, де здійснюється розвивальне навчання (Л. Виготський, П. Гальперін, В. Давидов, Л. Занков, О. Леонтьєв, Д. Ельконін та ін.). Розвивальне середовище забезпечує відкритість, динамічність і варіативність змісту, форм, методів і засобів творчої діяльності її суб'єктів та індивідуально-творчий підхід до розвитку особистості, розвиває здатність критично, осмислено і доказово сприймати інформацію.

Поняття “навколишнє середовище” вченими розглядається як сукупність умов і впливів, що оточують людину (Д. Маркович), а поняття “освітнє середовище” – як система впливів, умов формування особистості і можливостей соціального й просторово-предметного оточення щодо її розвитку (В. Ясвін). Зауважимо, що сутнісні ознаки і властивості поняття “освітнє середовище” органічно доповнює зміст таких його складників, як: фізичне оточення (шкільне приміщення, його розмір і дизайн, умови для розміщення і переміщення учнів); людський чинник (добір учнів, наповнення класів і його вплив на їхню соціальну поведінку, етнічні особливості; статево-вікова структура шкільного контингенту; якість підготовки вчителів тощо); навчання – новаторський характер змісту програм навчання, форм навчальної діяльності, технологій і методів навчання, контролю (Г. Ковальов).

У процесі систематизації й узагальнення результатів аналізу тезаурусу і літературних джерел із досліджуваної проблеми виникла нагальна потреба в отриманні об'єктивної інформації про реальний стан об'єкта проектування від безпосередніх учасників освітнього процесу шляхом проведення опитування. Її наукова інтерпретація дала можливість з'ясувати, що учасниками освітнього процесу – здобувачами освіти, педагогічними працівниками, батьками здобувачів освіти, фізичними особами, які проводять освітню діяльність, - визнано потребу у видозміні освітнього середовища і вказано на такі його типові недоліки, як порушення єдності розвитку, виховання і навчання (75,8%); громіздкі навчальні плани і надмірне перевантаження навчальних програм (87,6%); організація кабінетної системи занять, яка призвела до створення “бродячих класів” (62,8%); відрив діяльності закладів освіти від теорії галузевого управління, теорії освіти і навчання, методики викладання навчальних предметів (78,2%); дещо демонстративне протиставлення в педагогічній науці і практиці нового й консервативного (81,2%); гіпертрофія індивідуального підходу до навчання здобувачів освіти (85,5%); підміна пріоритету моральності здобувачів освіти пріоритетом їхнього інтелекту (91,8%); руйнація емоційно-вольових якостей здобувачів освіти, що призвело до появи такого негативного асоціального явища як булінг (92,35%); зловживання педагогічними працівниками негативними зауваженнями і випадками щодо поведінки здобувачів освіти (76,1%); зловживання батьками здобувачів освіти негативними емоціями, брутальними вчинками і навіть фізичною розправою щодо педагогічних працівників (66,8%); зневага вчителів до роботи над загальнонавчальними вміннями здобувачів освіти; невілювання культури міжособистісного спілкування (83,8%); відсутність диференційованих домашніх завдань, а відтак – опори на закономірності навчання щодо збереження сильних і розвитку слабких за рівнем освіченості здобувачів освіти (65,4%); наявність досьогодні шкіл-гігантів, двозмінність їх роботи (32%).

Щоб усунути зазначені вище типові недоліки освітнього середовища сучасного закладу загальної середньої освіти, на наше переконання, необхідно з'ясувати, яким має бути освітнє середовище гімназії відповідно до соціального замовлення держави й суспільства та запитів здобувачів освіти на загальну середню освіту. Для того, щоб дати обґрунтовану відповідь на запитання, яке збудує свідомість не лише учасників освітнього процесу, а й пересічних

громадян, необхідно скористатися важливою пізнавальною процедурою – критичним осмисленням наявних у педагогічній науці і практиці поглядів і міркувань стосовно того, яким має бути соціальний інститут на ім'я ШКОЛА.

Міркування С. Гончаренка щодо створення школи-домівки, в якій кожен здобувач освіти міг би стати мірилом усіх речей за умови розвитку людського в людині, не втрачає актуальності: “Я за школу, в якій створені комфортні, я б сказав, нормальні людські умови для систематичного виконання своїх обов'язків, за школу, в якій учні, крім обов'язків, мають і права, зокрема, право вчитися відповідно до своїх можливостей. Я за таку організацію навчально-виховного процесу, за якої процес пізнання є радісним і бажаним, коли навчання викликає позитивні емоції, а не страх чи огиду. Я за школу, учителі якої не бояться учнів і учні не бояться вчителів, де панує атмосфера взаємної доброзичливості, де вчителі входять до класу не із звіроподібним, а щасливим, усміхненим виразом обличчя – і це має бути нормою, а не винятком. Я за школу, в якій учителі ніколи не кричать, тому що крик не буде почуто на відміну від спокійної переконливої інтонації” [2, с. 30-31].

Ми свідомі того, що проектування моделі такої школи зумовлюється і залежить від гуманізації освіти – багатовекторного соціально-психологічного процесу з “утвердження гуманістичних цінностей, стимулів, мотивів поведінки, що спрямовуються на олюднення цілісної картини світу, розвиток гуманістичного мислення і світогляду через варіативність і диференційованість навчання, навчальних планів, програм і підручників, що забезпечить особистісний зміст освіти ...” її замовників [14, с. 104]. У контексті Концепції Нової української школи гуманізація освіти оптимізує процес гуманізації усіх сфер діяльності закладу освіти, і, в першу чергу, гуманізацію освітнього процесу, яка передбачає перенесення ціннісних орієнтацій з держави на учасників освітнього процесу як партнерів. “Однак 92,3 % освітян вважає: для того, щоб гуманізація “пронизала” моральну і культурну складові освітнього процесу, необхідно олюднити сферу відносин. Така позиція освітян є слушною, оскільки до недавнього часу моральна регуляція внутрішнього життя закладу освіти домінувала над формально-адміністративною. В умовах ускладнення його діяльності ефективність моральної регуляції стала помітно знижуватися, уступаючи місце формально-правовому регламенту. У сфері відносин суб'єктів освітньої діяльності закріпилася тенденція, за якої людяні відносини витісняються ринковими, формалізуються, нівелюють загальнолюдські цінності та негативно позначаються на їхньому світогляді” [14, с. 106].

З огляду на заявлене слід зазначити, що гуманізація освітнього процесу детермінується як внутрішньошкільним, так і зовнішнім середовищем, оскільки через специфіку соціуму воно не може бути замкнутою соціально-педагогічною системою. Як свідчать результати освітньої практики, моральна регуляція внутрішнього життя закладу освіти призведе до становлення гуманізованого освітнього середовища на внутрішньошкільному рівні - інформаційно ідеального утворення, джерела знань, виховання, яке вміщує такі соціальні цінності й концептуальні ідеї, які конкретизуються в наукових і мистецьких творах, правових, моральних, естетичних нормах та ідеалах; потребує розроблення системи заходів, що забезпечує впорядковану свободу для учасників освітнього процесу та виявлення деструктивних чинників, що уповільнюють ці процеси і стоять на заваді усунення типових недоліків, які мають місце в діяльності закладів загальної середньої освіти [13, с. 111-112].

У процесі визначення ефективних засобів і регулятивних настанов щодо проектування освітнього середовища гімназії, як вважає В. Крижко, суб'єкти освітнього процесу мають дотримуватися вимог менеджменту до цього об'єкта проектування і послуговуватися наявним в педагогічній науці і практиці доробком, зокрема типологією освітнього середовища та її безпосереднім впливом на розвиток здобувачів освіти, за якої академічне освітнє середовище породжує пасивність учня; кар'єрне освітнє середовище сприяє розвитку активності учня, але формує певну залежність від нього; безтурботне освітнє середовище забезпечує вільний розвиток учня, але формує у нього пасивну життєву позицію; творче освітнє середовище

сприяє вільному розвитку та активності кожного учня (Я. Корчак); проектом стратегії розвитку варіативної освіти з підсиленням її ціннісно-психологічного аспекту [11, с. 40], що забезпечить перехід від інформаційної когнітивної педагогіки – до смислової ціннісної педагогіки; від школоцентризму – до дітоцентризму; від діагностики добору необхідних актуальних знань і вмінь суб'єкта учіння – до діагностики його розвитку; від дисциплінарної моделі засвоєння знань учнями – до народження образу світу в процесі їхньої взаємодії з учителем; від технології навчання за формулою “відповіді без запитань” – до пізнавальної мотивації й успішного вирішення задач практико орієнтованого спрямування; від “безпомічності” суб'єкта учіння – до надситуативної активності і постановки надзадач; від уроку як авторитарного монологу – до уроку як монологу сприяння і співпраці; від адміністративних вольових наказів – до рекомендацій і домовленостей”; від культури користі – до культури гідності (О. Асмолов).

Окрім того, проектування освітнього середовища гімназії потребує розгляду й аналізу відомих в освітньому менеджменті стратегій щодо її розвитку [11, с. 47-48], які зумовлюються потребами суспільства, освітньої інфраструктури, розвитком науки і можливостями закладу освіти. Проаналізуємо сутнісні характеристики кожної зі стратегій.

Стратегія локальних змін, які мають здійснюватися відповідно до розробленого плану, передбачає паралельне покращення, раціоналізацію та оновлення усіх складників життєдіяльності закладу освіти. Цією стратегією розвитку закладу освіти передбачено досягнення результатів, які дозволять учасникам освітнього процесу здійснити локальні зміни, наприклад, провести педагогічний експеримент щодо реформування змісту і структури навчання.

Стратегія модульних змін щодо розвитку закладу освіти передбачає здійснення кількох нововведень, не пов'язаних між собою. Проте, за потреби всередині модуля можна координувати дії різних учасників освітнього процесу – вчених, методистів, педагогічних працівників, здобувачів освіти, фізичних осіб, які проводять освітню діяльність.

Стратегія системних змін передбачає реконструкцію (повну або часткову) закладу освіти, реконструкцію освітнього середовища і стосується всіх складників управлінської й освітньої діяльності – мети, змісту, організації, технології, усіх структур і зв'язків. Цю стратегію можна застосовувати в процесі створення закладів освіти Нової української школи.

Вивчення проблеми проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти дало можливість науково інтерпретувати отримані результати і дійти таких висновків:

Актуальність досліджуваної проблеми зумовлена необхідністю визначення ефективних засобів і регулятивних настанов щодо проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти.

Будь-яка видозміна освітнього середовища закладу освіти потребує ретельного опрацювання учасниками освітнього процесу наукового тезаурусу, літературних джерел, критичного осмислення ідей педагогічного проектування та вимог освітнього менеджменту до об'єкта проектування.

Проектування освітнього середовища гімназії відповідно до Концепції Нової української школи орієнтоване на формування особливої атмосфери в закладі освіти, гуманістичного стилю освітньої діяльності його учасників та оптимізацію їхньої суб'єкт-суб'єктної міжособистісної взаємодії.

Оскільки розвиток закладу загальної середньої освіти, його інфраструктура і діяльність певною мірою залежить від державних організаційно-структурних і фінансово-економічних чинників, учасникам освітнього процесу, суб'єктам управління різних рівнів необхідно з'ясувати, які чинники впливатимуть на проектування освітнього середовища гімназії і враховувати їх на різних етапах розроблення проекту.

Подальшого вивчення потребує проблема визначення, обґрунтування та експериментальної перевірки педагогічних умов проектування освітнього середовища як складника технології проектування освітнього середовища гімназії в контексті реформи загальної середньої освіти.

Список використаних джерел

1. Борисова Н.В. Образовательные технологии как объект педагогического выбора : учебное пособие. М. : ИЦПКПС, 2000. 146 с.
2. Гончаренко С.У. Хай школа стане теплою домівкою для учня // Педагогіка толерантності. 1999. №1. С. 30-31.
3. Докучаєва В.В. Проектування інноваційних педагогічних систем: теоретико-методологічний аспект // Андрагогічний вісник. 2004. №5. С. 37-46.
4. Дука Н.А. Педагогическое проектирование как условие подготовки будущего учителя к инновационной деятельности: дисс. ... кандидата пед. наук: 13.00.01. Омск, 1999. 26 с.
5. Заир-Бек Е.С. Теоретические основы обучения педагогическому проектированию: дисс. ... доктора пед. наук: 13.00.01. СПб., 1995. 410 с.
6. Коберник О. Сутнісна характеристика проектування педагогічного процесу // Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету. 2012. Ч. 2. С. 101-109.
7. Козлов И.Ф. Педагогический опыт А.С. Макаренка. М. : Просвещение, 1987. 185 с.
8. Коменський Ян Амос. Вибрані педагогічні твори. Т.1. ДЮ. : Радянська школа, 1949. 246 с.
9. Коновальчук І.І. Проектування інноваційних педагогічних технологій // Вісник Житомирського державного університету. 2005. Вип. 24. С. 71-76.
10. Коршунова Н.Л. Проекты и прожекты в педагогике // Педагогика. 2003. №5. С. 4-9.
11. Крижко В.В. Теорія та практика менеджменту освіти: посібник. К. : Освіта України, 2005. 256 с.
12. Ожегов С.И. Словарь русского языка / Под ред. Шведовой Н.Ю. 16-е изд. исп. - М. : Рус. яз., 1984. 797 с.
13. Онищук Л.А. Гуманізація управлінської діяльності директора школи. Житомир : "Полісся". 2002. 321 с.
14. Онищук Л.А. Гуманізація освіти як основна детермінанта розвитку особистості // Український педагогічний журнал. 2017. №3. С. 102-107.
15. Победова Т.Ю. Теория и практика педагогического проектирования // Проблемы современной пед. освіти: зб. статей / Кримськ. держ. гуманіт. ін.-т. Ялта, 2004. Вип. 6. Ч. 2. С. 81-87.
16. Саранов А.М. Инновационный процесс как фактор саморазвития современной школы: методология, теория, практика: монография. Волгоград : Перемена, 2000. 259 с.
17. Философский словарь. М., 1954. 385 с.

The article analyzes the thesaurus on the subject matter/issue. It also highlights the priority ideas of pedagogical design and their sources in order to determine the effective methods and regulatory guidelines for designing the educational environment of the gymnasium under the reform of general secondary education. The article collected and scientifically interpreted the objective information about the actual state of the design object, which indicates the social need for its modification.

The critical reflection on the ideas of pedagogical design and the results of the thesaurus analysis on the issue by the participants of the educational process enable us to identify the essential features, properties, content and procedural features of such concepts as "pedagogical design", "educational environment" and expand the knowledge about the object being studied – the process of designing the educational environment of the gymnasium. If necessary, each of them will be able to use professionally methods and regulatory guidelines at all stages of designing the educational environment of the gymnasium.

Knowledge of the educational process participants about the structure of pedagogical design, requirements for the educational environment and modern projects enable made it possible to acknowledge the shortcomings of the educational environment of modern institution of general secondary education and determine the features of the content of their preparation for design and technological activities, in

particular, for designing the educational environment of the gymnasium under the reform of general secondary education.

The organization of the design of the educational environment of gymnasium provides the reflection of a number of procedures for its implementation, such as: identifying the social needs for the modification of the design object; collecting the information about the state of the design object; predictable project; determining of purpose, content, forms, methods and selecting of means for their successful implementation.

Key words: design, educational environment, gymnasium.

УДК 796.015.2

DOI: 10.32626/2309-9763.2019-26-1.167-171

Олександр Петришин
Oleksandr Petryshyn

УПРОВАДЖЕННЯ СТРЕНФЛЕКСУ ЯК ЗАСОБУ ПРОФЕСІЙНО-ПРИКЛАДНОЇ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ У СИСТЕМУ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

INTRODUCTION OF STRENFLEX AS A MEAN OF PROFESSIONALLY-APPLIED PHYSICAL PREPARATION IN THE SYSTEM OF PHYSICAL EDUCATION OF MEDICAL STUDENTS-MEDICINES

У статті розглянуто професійно-прикладну підготовку студентів-медиків як процес навчання, який збагачує індивідуальний фонд професійно корисних рухових умінь і навичок, виховання фізичних і безпосередньо пов'язаних із ними здібностей, від яких прямо або опосередковано залежить професійна працездатність майбутніх лікарів.

Означене актуалізує необхідність удосконалення програм професійно-прикладної фізичної підготовки студентів медичних закладів вищої освіти з обґрунтуванням оздоровчо-тренувальної технології фізичного виховання майбутніх лікарів, заснованої переважно на використанні силових видів спорту, зокрема стренфлексу.

Аналіз науково-методичної літератури засвідчив, що у вітчизняному та зарубіжному освітньому просторі успішно впроваджуються та функціонують авторські методики професійно-прикладної фізичної підготовки студентів-медиків.

Ключові слова: професійно-прикладна фізична підготовка, теоретичні засади, силові види спорту, стренфлекс, медичний заклад вищої освіти, студенти.

Аналіз науково-методичної літератури свідчить, що питання змісту, організації фізичного виховання, спортивно-оздоровчої діяльності та їх професійної спрямованості у вищих вивчені недостатньо. Слід підкреслити, що переважна більшість студентів не мають інтересу до занять фізичним вихованням. Основна причина цього – відсутність диференційованого підходу до характерних вправ і навантажень, які пропонуються студенту. Відсутнє й необхідне стимулювання до занять фізичною культурою і ППФП (далі ППФП). Для побудови ефективної системи підготовки необхідно використовувати популярні серед студентської молоді види спорту, крім того раціональна система вищої школи має враховувати інтереси і при виборі засобів ППФП. Цій ідеї відповідає філософія гуманізму, яка визнає цінність людини як особистості.

Упродовж останніх десятиліть значно активізувалася робота з упровадження ППФП в систему фізичного виховання студентів. Накопичений у цій галузі досвід дозволяє визначити основні методичні положення та практичні технології, що сприяють вирішенню питання про